

Μια ζωή σε μια βραδιά

Αθήνα, παραμονή Χριστουγέννων. Το «πάρτι της χρονιάς» παρουσία πλήθους «βολεμένων» διανοουμένων έχει μόλις τελειώσει, αλλά η Εύα, η ηρωίδα του μυθιστορήματος της Ερση Σωτηροπούλου, δεν έχει καμιά διάθεση να δώσει τέλος στη βραδιά.

Χει φύγει μόνη της από το κλαμπ - ο άντρας της πρέπει να βρίσκεται ήδη σπίτι - και περιφέρεται ζαλισμένη, δίχως ίχνος χαράς, στα λασπομένα σοκάκια του ιστορικού κέντρου, πλάι σε μπακάκια οχυρωμένα με διχτυωτές σιδεριές, ανάμεσα σ' αδέσποτα σκυλιά, νυσταγμένους ταξιτζήδες κι αγκαλιασμένα ζευγαράκια, αλλά και πουτάνες, κλεφτρόνια, πρεζάκια, τραβεστί...

Ευκαιρία για απολογισμό

Χωράει μια ζωή σε μια βραδιά; Στο «Εύα» χώρεσε (εκδ. **Πατάκη**). Παίζοντας στα δάχτυλα την τέχνη του εσωτερικού μονολόγου κι οπλισμένη με την κοφτερή, μορφωτική της ματιά, η Σωτηροπούλου παρακολουθεί εδώ μια «συντηθισμένη», άτεκνη γυναίκα, επιμελήτρια σ' εκδοτικό οίκο, να περιπλανιέται στη σκοτεινή πλευρά της πόλης και τις πιο μύχιες πλευρές ταυτόχρονα του ίδιου της του εαυτού.

«Η Εύα», όπως λέει, «έχει δύναμη, είναι έξυπνη, είναι χαρισματική, αλλά βρίσκεται στο σημείο των διαφεύσεων, η νεότητά της έχει αρχίσει να ξεθωριάζει. Η εποχή που όλα έμοιαζαν ελεύθερα, ανοιχτά, ελαστικά, είναι πίσω της πια. Ενα κομμάτι της ζωής της είναι εφησυχασμένο, το ξέρει. Δεν είναι όμως έτοιμη να παραιτηθεί».

Με νωπή ακόμη την ανάμνηση ενός συζυγικού καβγά, πυροδοτημένου από τις σπατάλες της, που της κόστισε ένα ξεγυρισμένο χαστούκι, αλλά και του μεθυσμένου φίλιού που αντάλλαξε στο κλαμπ μ' έναν άγνωστό της νεαρό συγγραφέα, η Εύα καθυστερεί την επιστροφή της, ανοιχτή σε απρόσμενες συναντήσεις με περιθωριακά στοιχεία που θα λειτουργήσουν ως καταλύτης για τον προσωπικό της απολογισμό.

Η ρουτίνα του γάμου της, οι ξεφτισμένες φίλιές της, οι σχέσεις της με τον άρρωστο πατέρα της, η λαχτάρα της να καταξιωθεί κάποτε ως συγγραφέας, όλα πρέπει να εξεταστούν, χωρίς ψευδαι-

Η Ερση Σωτηροπούλου παρακολουθεί στο νέο της μυθιστόρημα την περιπλάνηση μιας σύγχρονης γυναίκας στη σκοτεινή πλευρά της πόλης και του εαυτού της

της ΣΤΑΥΡΟΥΛΑΣ ΠΑΠΑΣΠΥΡΟΥ (spara@enet.gr)

σθήσεις, από την αρχή.

Πέντε χρόνια χρειάστηκε η Σωτηροπούλου για να δώσει μορφή σ' αυτήν την ιστορία: «Για πολύ καιρό», λέει, «είχα κολλήσει σε μια και μόνη παράγραφο, στη σκηνή όπου η Εύα, ενώ της κλέβουν το πορτοφόλι, νιώθει να ερεθίζεται σεξουαλικά. Ενα επεισόδιο που

σ' ανακαλεί στη διάρκεια της νυχτερινής της περιπέτειας, αναλογιζόμενη πόσα άλλα πράγματα της υφάρπαξαν, με τη δική της συνενοχή...». Κι όπως δεν είχε πρόθεση να δώσει συμβολικές διαστάσεις στην ηρωίδα της, ούτε στο μοιραίο χαστούκι θέλησε να επιμείνει.

«Η Εύα κι ο άντρας της», εξηγεί, «εί-

ναν νεόφτωχοι, χρωμένιοι στις τράπεζες, στριμωγμένοι. Το πάρτι μοιάζει με ξεροκόμματο της λαμπερής ζωής που μόλις και πρόλαβαν να γευτούν. Είναι φυσικό λοιπόν να τρώγονται για τα χρήματα. Δεν ήθελα με τίποτε να δαιμονοποιήσω τον άντρα. Μου είναι αδύνατον να γράψω για έναν χαρακτήρα που περιφρονώ. Οσο αρνητικός κι αν είναι, οφείλω να τον κατανοήσω».

Αντίστοιχη κατανόηση δείχνει και στους σημερινούς σαραντάρηδες που βαρυνκομούν γηροκομάντας τους γονείς τους, ενώ ταυτόχρονα διεισδύει στη «σκληρή γερωνική καρδιά, που κολλάει σαν βδέλλα στη ζωή και δεν παραιτείται», αυτήν την καρδιά που πάλλεται από επιθυμίες και στα πιο αχρηστευμένα σώματα.

Όπως όλα της τα βιβλία, έτσι και το «Εύα» γράφτηκε σε «χώρους απρόσωπους, ξεκομμένους από οικείες αναφορές», μέσα στους τέσσερις τοίχους ακαδημαϊκών ή καλλιτεχνικών ιδρυμάτων στις πιο διαφορετικές γωνιές του κόσμου: από την Πάτρα και τη Ρόδο έως ένα νησάκι έξω από το Σαλβαδόρ, κι από τα προάστια της Γένοβας ή του Βερολίνου, στα νότια της Σουηδίας.

«Για χρόνια ήμουν αουτσάιντερ»

Η Σωτηροπούλου μπορεί να μην απέκτησε περιουσίες από τη λογοτεχνική της διαδρομή, αλλά από ταξίδια χόρτασε η ψυχή της. Κι η μοναξιά που απαιτεί αυτή η δουλειά, εξακολουθεί να είναι το ίδιο ευπρόσδεκτη μέσα της, όπως ήταν και την εποχή που, οχτάχρονο κοριτσάκι, σκάρωνε τις πρώτες της ιστορίες.

Φλεγόταν άραγε από νωρίς κι η ίδια να ενταχθεί στο λογοτεχνικό σινάφι, όπως η ηρωίδα της; «Για πολλά χρόνια, υπήρξα αουτσάιντερ» λέει, «και γιατί ήμουν από την Πάτρα, και επειδή μόλις τέλειωσα το σχολείο έφυγα για το εξωτερικό. Είχα πολλούς φίλους, παντού και διαφορετικούς. Τώρα ζω στην Αθήνα και οι φίλιές μου έχουν περιοριστεί σε συγγραφείς. Κι ενώ τους αγαπάω, όλο και πιο φτωχή αισθάνομαι περιορισμένη μέσα σε μια κλίκα. Στην Ελλάδα ζούμε, όλοι γνωρίζομαστε, κι ο κόσμος των γραμμάτων είναι προβλέψιμος, συντηρητικός, συμβατικός. Κι εγώ, δεν μπορώ να επιστρέφω στις τρέλες της νεότητας, παρά μόνο γραπτώς...»

ΦΩΤ.: ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΣΩΤΗΡΟΠΟΥΛΟΣ